

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

WIDENER

HN PAR7 N

2 8090.100

**HARVARD COLLEGE
LIBRARY**

**THE GIFT OF
HENRY HARMON STEVENS**

PH.D. 1916

IT KRANPLEE

FEN

BOER PINE

BILUSTERE THRUCH SÎN LITS

UP RIM BROOCHT

DRUCH

Jonghe Lijfdes

EASTERWOLDE

G. S. DE

T E M A

1865

0

IT KRANTLESEN

FEN

BOER PÎBE,

bilústere thruch sin litsfeint.

UP RÎM BROCHT

THRUCH

JENTJE SYTEMA.

**To Easterwolde, by
G. S. DE TEMPE.**

1865.

Neth 8090.100

HARVARD COLLEGE LIBRARY
GIFT OF
HENRY HARMON STEVENS
AUG 30 19 29

F

Printed by G. S. DE TEMPE, to Easterwolde.

EN WIRDKE FOARÔF.

Friske Lêzers!

Dit krantlêsen fen boer Pîbe is en brokje út us „WINTERJUNDE-NUCHT.” Ik hie oars gjin plan makke, um it de wrald in te stjoeren, umdat ik, thochte my, wol klearder noch in sjen koe, dat it by de lêser dy by fal net finde soe, sa as dit it gefal like to wesen by de hjerders; hwent ik koe de inhald fen it stikje wol wirdlik up it papier bringe, mar it natuerlike end egenoerdige, — hwat de foardracht er oan jaen koe, — moast er fen sels oan untbrekke. — Iikwol — thruch it oanstean fen fulle achte hjerders by ús „WINTERJUNDE-NUCHT” bin ik er sa hwat ta prest wurden, um dit stikje net mei mîn memoarje to’n eind slite to litten, mar it ljeaver mar up papier to setten,

IV.

up dat disse end jinge him letter der den yete ris mei formeitsje scoe kinne.

*Hjir is it den, fríske lézers! sa goed end sa tsjoed as it ek wése mei. Fínde jimme Píbeboer sims hwat fitterich ef stikelich, thruch dat er do faek krekt ín en forkearde lùm wier, end karre jimme dit ín him óf, fulgje him foaral end be-
ljeaven der 'den net ín nei; — mar biwandelje sels earst de goede wei, foar dat jimme en búrman fen en krúm' bypaed thinke óf to jeyen, dat er faek wol thruch umstandschheden, buten him, ef by for-
sin ín slein is!*

Gaulerwik, Maye 1865.

J. S.

IT KRANTLÊSEN FEN BOER PÎBE.

'k Bin hioed mei de tîd forlegen ,
'k Rin mar um de hiele dei ,
Fen it iene plak nei 't oare ,
As en aisîk hin bynei.

Butendoar is 't wiët end sùtrich ,
Binnendoar gîngt 't foar en set
Wakker up en wetter easen —
Der bret ek mîn hjerring net!

Wy ha maye wer bilibbe ,
't Is nu mei de tîd sa fier
Dat ús froulju heistrje kinne —
'k Woe 't mar wer hîrêdden wier.

Hiwent ma kin nu nearne n't hinne :
'k Rin my selver in 'e wei . . .
'k Mei wol nei de souder rinne
'nd Lês de Liouther-krante 'is nei.

't Bin oars net en man fen krantsjen ;
Mar it is de mode sa,
Dat ma kin er hast net sunder : —
Elk moat wol en krante ha !

It foroareth allegjerre :
't Wier foarhinne mar en hear
End en keapman, dy him brukten,
Nu 's nen boer er sunder mear.

Selden kin 'k er nijs in finde ,
'k Lids fæk unfuldien him wei ;
Mar 'k bin mei de tîd forlegen ,
Derum sjen 'k him nu ris nei.

Publicatie is al it earste :

Nu, dat ding slaen ik mar oer ;
Sukke spillen, thinkt my altd,
Bin nen lês en wirch foar'n boer.

Boeren moate up 't boërkjen passe,
Dat moat, mei forstand, bipraet
End biredeneare wirde —
Suks is *boere-publicaet*.

Ek de Noard-amerikanen
Fiuchtsje er yete ek al up ta: —
,t Scil hast gean um lege doppen —
Beide untrint de djerre sa. *)

'k Scoe, thocht my, 't in frede partsje, —
't Slint mar jild end minsken wei.
Ef scoe 't by foarûtgung hjerre
Nu! den ha 'k de frede er mei! —

Sit ek Ingelskman er twisken?
Ef is 't, altomets, nen koarn,
Dat scoe mjeld kinne up sîn mûnle?
'k Tref him fulle oars sa al oan

Der, hwer rûsjes binn' to finden;
Hwent hy 's wakker fen bistek
As de mûs-bunt ku fen mines:
Dy heth sims de kuren ek,

*) 't Is al en jier twa lin, dat Pibe lies.

Dat er lûns de sljetten waldeth,
Wetter sjucht er den net nei;
Mar den fret er al sa swietsjes
't Gêrs út beide wallen wei.

Oeral is al hwat to finden,
As ma sa de kranten skout:
Elke rik heth hast *sîn kwestie*,
Dy it hwat to stellen jowt.

Fen de Italiaenske kwestie
Sit grif de eind to Rome fest, —
Kwestie mei de Paus to hawwen
Is just net fen 't allerbest.

Dy heth yete al gans to sidsen,
Hjir end der, — 'k wit wol hwat 'k die:
'k Scoe him hwat foar' eagen halde.
Wit, hwer 't letter goed, foar wie'!

Ek de Thiutskers hawwe kwestie,
Sels de Kreeken haw ik sjoen,
End de Polen end Hungaren —
Oeral wirde er kwesties fund.

Denemarken sit in kwestie

Mei de Prus — dat is net best: —

Dy mei greaten kersen ite,

Kry' de stiënen up it lêst.

Frankrik liketh buten kwestie, —

Eft it nearne skuld oan heth,

Hwer dy kwesties nu bisteane

't Liketh frjemd — end 'k fetsje it net.

Mar dy butenlandske saken

Bin ik ek sa mansk net in,

't Scil 't mar oerslaen end ris kîpje

Eft 'k ek nijs in Nearland find.

's *Gravenhage* — twade keamer.

Nu, der wol 'k nen each in slaen;

'k Haw as boer der neat to sidsen,

'k Lit s' hjar egen sin mar dwaen.

Wol woe 'k dat my 't barre muchte —

Wier 't ek mar en heale dei! —

Dat 'k der sidse koe hwat 't thochte,

Al hwat my up 't herte lei.

't Scoe my faek net fulle bate,
Mar hja hjerden 't doch 'e ris,
Dat en boer ek mei kin prate,
Dy 't alhiel net skîmrîch is.

Liow'rtk — „Provinciale Staten,”
Stieth diss' kear nen bult fen in.
Der forriuchteth me oars rju saken,
Dy ik yete al nuttich find. —

Wegen, wetters, brêggen, slûsen,
Wol ma fix in ôrder ha.
't Moat wol wer bitelle wirde,
Mar 't kumt ek in 'e esse sa.

'n Hopen lju wolle altîd kleye:
't Is hjar altîd ta forthriet
As er up dy oanslach-dingen,
Fen unfanger, ek yet stieth:

Foar it Rîk sa fulle cinten,
Foar 't greatdjip fen Dockum dat,
Foar Provincie wer sa fulle,
End foar nije wegen hwat.

Elk, oars, kin doch wol bigripe,
As ma hwat in ôrder heth,
't Earst eak suks sîn duiten kostte,
Sa'n spil kumt fen fels mar net.

Kum! 'k haw ien kant út nu lêsen,
Neat ha' 'k oer de hulle sioen,
Mar — it is al wer it selde:
'k Haw al wer nen nys hjir fûnd.

Suver ken 'k my net bigripe,
Hu 't elk nucht oan krantsjen heth;
Hwent al lês 'k de hiele krante,
Riucht goed nys — dat find ik net.

Mar 'k bin mei de tîd forlegen,
(Nu 't ik nearne n't hinne ken),
Dus um dy hwat to fordriuwen,
Scil ik ek mar diss' kant sjen.

Kum! — de boelgoeds binn' „geblazen.”
't Heth en rite oars wakker gien.
Us notaris heth to maitîd
Wer umreitsen sneden dien:

'n Stik toalf, threttsien up 'e rige ,
Koede er in 'e kranten ha.
Mar dat bunkje is wer bipluse ,
't Is nu fêst oan oars hwat ta.

Ja, ik siucht 't alwer : forkeapings :
Fioer up 'e rige stean.
't Is al nuver mei dy hearen —
Altîd hald' se it spil oan 't gean.

'n Boer moat wol sîn bisten druye
Foar se kjelje maitîds dei,
Mar notarissen — dy meltsje
Jimmer sa mar oan end wei.

Altîd kinne se oanslach krye,
Hu 't ek mei iëns saken gieth,
't Is hjar 't selde ek, as 't foardelich
Efte as alles earsling stieth.

Maitîds ha' se boelgúd halden .
Heaforkeaping — simmerdei ;
Letter wer fen land en husen —
Altîd gieth er hwat oan wei.

Hierkontracten moate er wêse,
Fix mei galge end rêd bekreawn,
Testamintsje, boelbiskriuwe, —
Alles wirth thruch hjar bidreawn.

'k Think wol faek, as 't my ris barde,
Dat 'k en ding foar 't winskjen hie,
'k Scoe den mar ienfaldich winskje,
„Dat 'k en *goed Notaris* wie!”

Hwent en goeden-ien heth drukte,
End dy drukte heth, is klear.
Kin 'k as boer just ek net kleye, —
Mar Notaris jowt hwat mear!

'n Hopen mei' dy lju net „luchte,”
Umt me er inkeld wol ien heth,
Dy net by de streek wol bliuwe .. —
Nu, to mâl, dat moat ek net!

Mar der kin *ik* net oer kleye —
'k Haw oars al, sa foar end nei,
Mei en bult „gedoente” makke,
Doch ik kin er frea'lik mei.

Fiffendtwyntich, ken 'k wol, goede,
Tsjin 't ik ien forkearden wît;
Mar da 's ek en dwars forkearden ...
Dy skriuwt sims mei dubeld krit.

Dy thoct': twa ris tsien wier fjirtich,
Twa kear fjirtich makke wer —
't Spriek fen sels! — krekt hunderdsextich...
Dat kneple oan, unreitsen, hjer!

't Heth ek mar en bîtsje dûrre:
't Is him ek al krekt for gien
Lîk as elk, dy net wol doge:
Ringen wier sin klûrkjen dien.

Kum! ,k moat ek wer fjirder lêse,
't Wirth oars sa 'n langthriëdich spil,
As 'k by alle neatichheden
Hieltîd sa lang stil stean scil.

Pleatsforhiering — foarth nei Maye! —
't Liketh ek al nuver, net?
Da 's en man fest fen foarutgung,
Dy sa'n pleats to missen heth!

Oars wier der wol tîd bihalden.

Ef de man is mûlk binaud

Dat me, as mear up boerden kumme, *

Fack foar sîn spil minder jowt.

Derfen ha 'k it lukkich truffen :

De alde hear, dy minent heth,

Is yet ien fen de alde stimpel :

Fen fordriuwren haldt er net.

Doch — dat fulle boeren kleye ,

Dwaen se sims hjar selver ek :

Altîd rîde is 't, faek, end jeye,

'n Gastje end brasje — nen gebrek !

Suk ding koe ik ek net fele.

As en boer 't sa gruwsum die,

Dy en pleats fen minen brûkte,

'k Leau, 'k den ek de makste n't wie.

„Buter — fifendthritich gûne,

Sexendthritich fiftich cint.

Wrichtich wer en daelder minder” —

'nd Da's mar wike up wike umtrint.

Den en daelder, den en gûne,
Den en healen ef en quart.
't Liketh wol hast, dat me as boeren
Der mei fredich wese *moat*.

Al hwat 'k my ek kin bigripe —
Ik begrip sa'n handel net,
Der me as oer iëns egen waren
Neat to kommedjerjen heth.

Moast ma iën yet al hwat skikke,
Nei dat de oanfreech bûten wie,
Nu, dat mucht yet hinne bruye, —
As de merk net heager stie,

Koe me ek net best mear bithingje —
Mar dy hearen hjir to land,
Mei hjar blanke butenboren,
Halde it heft ek in 'e hand.

Dy ha 't ek den mar foar 't sidsen:
„Da' 's de merk" end: „dat kin 'k jaen,”
Knîp' se er ôf en thrije gûne,
Der 's nen grevel oan te dwaen.

't Boek wirth foar de noas iën dellein,
End de keapman wist er nei,
Mei de warden: „sjuch! *der* steanje,
Dat is 't, hwat ju barre mei”.

„'k Haw juw buter sels nei stitzen,
'nd Kin net sidze, hwer 't him sit.
Ju moat thûs juw wif ris freegje, —
Faek dat *dy* er eat fen wit.

Nu, kum oan, boer, hwat forkiesje?
'n Slukje bitter? ef hwat klear?” —
Mar, me al dy franske gekheid —
Ik krij net en butsen mear!

'k Bin m'n oerwicht al wer bjuster,
Lîpje et pîpje ik, 't helpt my net —
Sa 't ik undút moat forklearje:
Ik begîp nen *buterwet*!

Bidstund — *Israels bidstund* — 'k wit 't net,
't Bringt nen sjedden oan de dîk.
Israël wd doch net harkje. —
Nu, ' jaen 't ek gjin ungelîk:

As mîn broer seith: "sa moast' ploeye!
Sa moast' sjiëdsje! 'k dwaen 't ek net,
As ik sjuch, dat up sîn landen
'r 't Nôt hwat licht fen ieren heth.

Dat me ald Isrel oer wol helje,
Ta en kristendum is fix,
Mar dat hiele bidstund halden
Tel ik allegjerre nix!

As de kristnen, allegjerre,
Up hjar hiele libbenswei
't Heager ljocht mear *skine* lieten,
Faek teach Isrel den wol mi.

Mar wirth der nen wirk fen *nakke*,
Nu, ik tel 't den net en bean:
Den scil Isrel, unbikummre,
Lang yet 't alde kuw'paed gan.

F. M. P. Cohen — Tandmeester.

Nu, dy man bin ik net brel.
Hiel wol ken 'k min koärsten lite
End min wif end bern yet ex.

't Scil wol jild forgriemen wêse,
'k Tel dy kluchten net en bît;
'k Think, dat, dy it meast him brûke,
't Earst hjar tusken reitsje quît.

Holloway sîn pillen likje
Ek foar fulle qualen skoan;
Mar hwat krûden up jenever,
Der wol ik oars ljeaver oan.

Hjir binn' kiesforienigingen.
Dat is um foarút to gean,
Dingen nu ta stand to bringen
Dy yet hwat binefter stean:

Rîke, fixe, brave mannen,
Mar dy skraech de hichte ha,
Feardich um de mûle wriuwe,
Mei en handful roet ef sa;

Niten up hjar kraech oan wise,
Skurve steden up hjar klean....
Kiese, kiese, yet ris kiese,
Um mar hird foarút to gean....;

Nu! hja moat' hjar best mar kiese;
Mar my thinkt, foar my, as boer,
Is 't fier wei de beste wîse
Da' 'k mîn egen spil bistjiur.

Partij lju wol' rasend wirkje
Mei ta nut fen 't algemien
End.... hjar egen lit' se sloërkje, —
Da' 's oars ek en greaten-ien.

„*Huwelijks-aanvraag!*” Wel de diker!
Moat it nu al langer sa?
't Wirth al geandewei yet briker.
't Liketh gled forkeard my ta.

'n Froumink, thinkt my, is nen larie,
Me is er mei ien dei net ou,
End bisloech 't ris riucht kontrarie
Ma ried raer de buk oan 't tou.

Der ta dus nen tîd to nimmen,
Net ris um iën hinne sjen —
Iën to bed to jaen mei immen,
Dy ma fen nei by net ken —

Hjar in 't wirkpak net to skôgjen,
Ek net in 'e sneinske klean,
Unforsjoens ien mar binôgje —
Diker, ne! dat scil net gean!

Dat kin net de brune lûke:
'n Ku to keapjen rint ma um,
End ta 'n wif de krante brûke...
Dat wier siker al to dum!

't Is ek foar nen faem to weagjen,
Mei suk ien to bed to tsjen: —
Katten út 'e sek to reagjen,
Foar ma keapeth, hald ik fen!

Hjir is 't al'gjer' mode spillen.
Nu... dat leith net up mîn wei;
Suk ding kin 'k net mei oer prate,
't Wif is der hwat mansker mei.

Dy praet gau ris oer de mode: —
Jister heth, se my yet sein
Mîn palto moaste ek foroarre,
Mar der haw ik 't near up lein.

Kum, de hiele krante is lêsen,
'k Lids him mar as ofdien wei,
't Oare ding scil 'k koart mei wêse,
'k Sjuch 't mar út 'e rûge nei.

Ek krij 'k hast mîn nucht fen lêsen,
Hwent it is wer 't ald geduch:
Riucht goed nijs kin 'k doch net finde.
Lês ik him ek tsienkear thrucht

BIJVOEGSEL,

BEHOORENDE TOT DE LEEUWARDER COURANT.

Hjir binn' 't algjer' boaskbiriuchten —
't Gieth er wer mei moed up ta.
Wit! as der fen net de helte
Mei en jier wer roukeap ha!

Trouwen — 't is al hwat to sidzen;
Mar en partij rinne er in
As de bulle in reap ef stûke,
Krekt eft binn' se sjende blind.

Sjurt, mîn dochter, is ek boaske, —
'k Hie der grif it near fen numd,
Mar sa 't ik bigun to toarnen,
Wie' 't to fier al hinne kumd.

Hjir binn' 't algjer' kreambiriuchten, —
Ek al wer en hiele sjou, —
'k Slaen 't mar oer — mîn wif end ikke
Hawwe al wakker 't nijs er ou.

't Is den ek al hwat to sidzen;
Threttsien lîtsen hawwe er wêst,
End it wîf den hast nen tate....
't Nijs dat gieth er ôf up 't lêst.

Threttsien lîtsen joech ek threttsien
Kreambisiten mei-elkoar;
Threttsien kear en kreamfrouwarster
'n Wike ef thrije binnen doar,

Um de boel mei up to helpen;
Mei 'er tîd krij'th ma iëns nucht.
'k Scil alteast mar net' wer winskje,
Dat mîn wîf en waldreis ducht.

Nu bin 'k oan de deadsbiriuchten
Ta, um dy ris nei to sjen:
Mar dat scil ik ek mar staekje,
Hwent der sids ik fulle fen.

Alles kin ma lang net leauwe,
Hwat sa'n advertentie seith:
'n Partij kinn' sa fulle skriuwe
Fen hjar rouwe end moilikheid;

Fen en boask end swiete wille,
Fen en ljeafde as Inglegreat;
Fen en slach nea to forjitten,
Fen en neisjen in de dead;

Fen en himelske „beproeving,”
Fen en bea um sterkte end kreft,
Fen en kristlik stil birêsten,
In it lot, dat suk-ien treft.

Mar hu *scoe* ma 't alles leauwe,
Hwat der sims fen printe stieth!
't *Moast* sa wese, — mar der binne
Fullen, hwer it oars mei gieth.

't Slaen is meast sa tel forgetten —
Beide: dat fen *heager hand*,
End dat hja *elkoaren* die'nen,
As de wei hwat hublich roan.

Dus suk advertentie lêsen
Is ek sa mar um 'e nucht.
Scil dat earne goed foar wêse,
't Is den as ma der nei ducht, —

As ma *sa* in 't huwliks-boatsje
't Swiet end 't sūr in frede parth.
Dat ma sels ek *nei* 't forskieden
Oer hwat blīds to thinken heth.

Een schaap vermist misschien gestolen...
Sjuchje! al wer it ald geduch.
Dus, sa 't skīnth, mar net to kearen,
't Gieth hjir mar sa út end thruch.

Ik rekke ek forlīdne winter
Ien sa út mīn keppel quīt.
'k Ha 't al oanjown by siktaris,
Mar dat hulp my net en bīt.

'k Sei oars ek al, 't wier it beste,
Dat ik by mīn keppel hie,
Mar ma joech my der to halden
„Dat sa'n man er *wīs* oan die,

Dat er net nei 't minste taeste" —
't Hulp my derum net en bean.
'nd Koe 'k wer mei sa'n snūtrich praetsje
Ungetreast nei hūs ta gean.

Thûsend riuchters, thûsend wetten,
Thûsend straffen, lîts end great,
Thûsend dy up 't stellen passe,
'nd Thûsend is it stellen.... neat.

Hwer scoe dat fen dinne kumme?
As it mar net is, hjir mei,
Lîk as iens en wîse steatsman
Tsjen en strangen kening sei: —

Der hearske in lang forlîdne tîden
En kening in en machtich rîk.
Hwer me ek, by oare gruwelstikken,
Rju stiel end râfde ta gelîk.

Hjir woe de foarst en einde oan meitsje,
nd' Wier up en middelke bithocht,
Dat nimmen wakkre swiet scoe smeitsje,
End mannich faek ta ienkear brocht':

Al, hwa nu in sîn rîk mar stielen,
Der waerde en klumpe goud foar raend,
Dat waerd den getten in hjar kielen
End der hjar swulgen thicht mei baernd.

Derthruch waerd frijhwat strop-tou sparre,
Hwent 't goud, hwennear it tsjinst dien hie,
Waerd thruch de boal wer by 'n oar garre,
End brukt, as ma 't wer nedich wie.

• Mar elke boal, dy dat bitsjinne,
Dy kleefde nu end den wol gau
Fen 't goud hwat um 'e fingers hinne...
'nd Al geande wei naem 't hirder ou.

De kening kaem 't up 't lêst to witten,
End thocht', dat 't sa net langer koe,
Der bleaw mear oan 'e fingers sitten
As hy dit riuchtens lije woe.

Nu moast ma foar des kenings eagen, —
As ien it wân wer *hawwe scoe*
End 't *hawn hie*, — der mei stean to weagen,
Ef 't suver wicht wol halde koe.

Mar.. mis, man! 't spil wier lang net suver:
Hy, dy de deadstraf hie bidreawn,
Dy wier — hu treft it foarth sa nuver! —
Mar frijwat oan de fingers bleawn.

„Kum,” sei de kening, „kôrte metten,
Wy scill’ net lang to talmjen stean:
Dy man moat ek de hals ful getten.
’t Quea muchte oars yete fjirder gean.”

’t Waerd dien; ’t wier wer net sa ’t bihjerde;
De *nije boal*, dy ’t hie bedreawn,
Wier der fen ek al wer en wearde
Him oan *sîn* fingers hingjen bleawn.

„Kumoan, wy scille oer neat mear prate;”
Sei wer de kening; „’k sjuch it wol:
Dy man haldt ek al fen de tate: —
Jit dy nu ek de hals mar ful!”

Dat gung sa foarth mei allegjerre,
Wol ta en stik toalf threttsien ta;
Hwent nimmen koe mar unskansjerre
De goudklumpe in ’e handen ha.

Dit roan de kening út ’e mikke:
Hy hie *net* thoct, dat der *non ién*
It suver wicht werum koe skikke —
Hie ’t ienkear sîn fortuten dien.

Nu rôp 'r ien fen sîn steatslju binnen,
End sei: "nu bin. 'k mîn ried to'n eind:
Hja, dy de post as boal bitsjinnen,
Ha' 't algjer' up en gnumben lein.

'k Thocht', dat mîn tsjinneres earlik wieren,
Mar 'k ha dit frijhwat oars bifund:
Fen 't goud dat hja ta deyen hienen,
Is elk hwat thruch de fingers roan.

Nu wol ik ju dat postje skinke; —
Lit elk, hwa 't sin up 't gnumben set,
't Goud thruch de blikne trachter drinke,
Sa lang 't er sîn bekummen heth!"

De steatsman sei: "Is dat juw mienen,
O, kening! um sa stîf end strang
To bliuwen — dei my den in ienen;
'k Stean doch de proef net thruch, bin 'k bang.

Mar — siker! think hwat um ju hinne;
Ik bid, ik ried it, ta juw bêst:
Straf strang, al hwat in 't each mei rinne,
Mar slút juw eagen foar de rêst.

Hwent wol ju disse stelling driuwe:

„„*Dei elk mar, dy fen gnubjen wit!*””

Ju reits' grif al juw bôrgerliuwe,

Juw boeren end juw steatslju quît.

Hwent, sjuch, wy hawwe up 't goudbisnoeyen

Fen jungs oan al ús sinnen set,

End um dit nu wer út to roeyen,

't Sit der to fêst ta, 't lukt ju net!

Mar gean ju nei de jungelingen,

End lied dy up ta deuchd end ear.

Umkeard wirth den de natie ringen,

Dien is 't mei 't um 'e hals to bringen,

End wet ef strafark hoefje n't mear!”

End der mei joech nu Pibeboer

't Forfelend krantelêsen oer.

Bij G. S. de Tempe te Oosterwolde, is mede voor
rekening van den Schrijver uitgegeven en alom ver-
krijgbaar gesteld:

HINNE EN HINKE,
OF
IT FORDIELDE HOULIK FORIENE.

Gitimle fen
Jentje Sytema.

f — 20.

It Berck-feest te Appelskea.

IN IT FRISK BESUNGEN

FEN

JENTJE SYTEMA.

f — 15.

